

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Rimbrevpenne, eller den korsørske Svane

Citation: Baggesen, Jens: "Rimbrevpenne, eller den korsørske Svane", i Baggesen, Jens: *Riimbreve og poetiske Epistler. 1. Samling, 1784-1808. - 1890, 1889-1903, s. 208.* Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-baggesen02val-shoot-workid86277.pdf> (tilgået 02. december 2021)

Anvendt udgave: Riimbreve og poetiske Epistler. 1. Samling, 1784-1808. - 1890

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

Rimbrevpennen, eller den korsørske Svane.

Til Samme.
Marly.

⌂ Jeg skriver dig igien et Brev,
Foruden det, jeg sidst dig skrev,
Endskiøndt, imellem os! jeg rider
Den samme Vei lidt vel for tidt,
Og frygter for, at, skiøndt du lider
Mit lunefulde Sort paa Hvidt,
Du dog tilsidst ei længer gider
Beständig see det samme Ridt,
Sær, naar paa sytten, atten Sider
(Som sidst) jeg driver det forvidt.
Min Pen vist galopperer lidt
For ud i eet, og langt, og tidt,
Om ei for mig og for min Bonne,
Saa dog for dig og din Madonne,
Der kun er vant til høie Skridt,
Og er i dette *Verse-Væsen*
Naturligviis en smule kræsen
Trods al dit Venskabs Appetit.

⌂ Du mærker nemlig - vil jeg haabe
Uagtet jeg om Tankens Særk
[209](#) Har slaaet en prosaisk Kaabe
Af Bordingsk-rimet Blaargarnsværk,
For Veirets Skyld, hvis barske Susen
Mig ellers let forkiølte Musen
Paa Veien, her fra Marly, tvers
Igiennem Vinterblomsterduften,
Som taager og som tykner Luften -
At dette Brev er og *paa Vers*.

⌂ Jeg troer skinbarlig sommetider,
Naar jeg har Pennen i min Haand,
At ikke blot en simpel Aand,
Men at Herr Fanden selv mig rider,
Jeg ellers ei er uden Baand,
Løstagtig, eller løs paa Traaden;
Hvis jeg og selv ei holder Maaden,
Saa holder Maaden mig ved Haand.
Ja, naar paa Dydens bratte Skandse
(Hvor fast gemeenlig er min Staa'n)
En Synd mig byder op at dandse,
Naar jeg er færdig at begaae'n,
Og ikke meer istand at sandse,
Hvorledes jeg den burde standse?
Den træder tidt mig selv paa Taa'n
I min udskrabende Begynden -

Ved allerførste Kompliment -
(Især naar Damen - nemlig Synden -
Er noget føer og korpulent)
Og gier mig dermed paa en Maade
Bagsmækket i Betids forfra,
Der siden lidt vel kunde baade:
Jeg meener Sting af Podagra -
Hvergang jeg vil en smule skeie
Til Siden paa lidt gale Veie,
Der noget er, som holder mig,
[210](#) Og trækker i min Kiortelflig -
Endogsaa naar jeg blot vil tænke,
Jeg sporer ofte som en Lænke;
Ja, selv naar jeg kun tale vil,
Jeg føler ikke blot en Tøile,
Men ligesom en lille Bøile,
Der atter slutter Munden til.
I næsten alle Livets Strømme
Jeg standses hyppig i min Fart;
Endog, at see mig op at svømme
Mod Strømmen selv, er ikke rart -
Tidt, naar jeg falder ned i Drømme,
Jeg bliver hængende der lidt -
Kort sagt, ved hvert et andet Ridt
Mig Skiæbnen holder smukt i Tømme,
Og laer mig ikke komme vidt -
Kun, naar jeg har begyndt at rime
(Det er bedrøveligt, min Ven!),
Jeg ei kan holde op igien:
Jeg er aldeles uden Grime
Som versepistolarisk Pen.

[211](#) Jeg bander tidt min Fødselstime;
Thi jeg er, troer jeg, født dermed,
Til min og din og fleers Fortred:
Jeg meener, med den slemme Vane,
Jeg nu har havt i en Snees Aar,
Og fleer - (min Gud! hvor Tiden gaaer!)
At sadle den korsørske Svane,
Det lille letbevingte Krik,
Jeg arme vingeløse Trane
Til Fart igiennem Luften fik,
Og hvergang Gal af Postens Hane
Mig vækker i mit Fangebuur,
At ride mig en lille Tour
[211](#) Paa den af Phøbus og Merkur
I Fællesskab anlagte Bane,
Der løber jordnær, i det Graa,
Dybt under din, der blandt Kometer,
Høit over alle ni Planeter
Sig himmelhæver i det Blaa -
Med Ord, som sig lidt mindre bugte,
Og ei saa stærkt i Ruskomsnusk
Af *Klopstocks* Desmer, *Evalds* Musk,
Og *Miltons* Tempelvirak lugte:
At rime, hvem jeg skrive vil,
Urimelige Breve til.

[212](#) Hvergang jeg sidder paa den Hoppe
(Thi Svanen, som jeg sadler best
Og rider helst er ingen Hest),
Kan Fanden selv mig ikke stoppe.
Det gaaer med Hurra, hop, hop, hop!
I Trav og susende Gallop,
Trods Snuen, mod hvis Aand jeg ryger,
Tobias mod *Asmodi* lig

(Den diævelagtigste for mig
Af alle Livets slemme Syger),
Trods Træk, der giennem Taagen stryger,
Trods Hagl, og Storm, og alle Byger,
Trods Sneen, der imod os fyger;
(Især, hvergang det gaaer til dig,
Hun løber løbsk, med Surr i Panden
[Jeg meener Hoppen, kiære Ven,
Den nys omtalte Riimbrev-Pen],
Som hun var ganske fra Forstanden,
Med saadan Fart, med saadan Hast,
At Sadelgiorden ofte springer,
Før jeg har rigtig sat mig fast -
At Stok og Steen om Øret klinger
[212](#) I Veiens Pøs og Veirets Slud,
Saa Kappen staaer mig agter ud
Bag Hovedets og Halens Vinger,
Og jeg seer reent forstyrret ud,
Med Tab af Tømmen, Tab af Hatten,
Og ofte selv af Halsens Klud,
Bestandig i Begreb med Dratten
Og Nakkens Knæk og Hiernens Brud -
Det gaaer som i et evigt Skud,
Som i en Præk af Biskop Hansen -
Som paa et Bal hos salig Knud -
Som om der agter i var Krud,
Og der var gaaet Jld i Svandsen:
Hei! svup i Tridse! svup i Tud!
Skump Fruen lystig om i Dandsen!
Fiir af paa Fokken! Skiødet ud!
Bras op i Toppen! Fyr i Krandsen!
Fyr i Kabyssen! Fyr paa Skandsen!
Frisk! Kiøl i Veiret! frisk, min Brud!
Det stryger i et smuldent Flud,
Saa glat, saa let, saa langt fra Brud,
Fra Skvulp, fra Støden og fra Standsen,
Som om jeg gleeed paa Skrid i Glandsen
Og Farten af et Stiernesku.)

⚡ Hvad min Billet - som Parenthesen
Om den korsørske Svanes Væsen
Har gjort lidt længer, end maaskee
Den burde være, skal man see -
Dig egentlig har at berette,
Er ellers, korteligen, dette:

⚡ Jeg glemte nok min Tegnebog
Forleden Dag hos dig med Brevet,
Jeg alt dig dengang havde skrevet.
[213](#) Hvis du den finder i en Krog,
Saa tag den op, at Pigebarnet
Den ei skal feie bort med Skarnet
Og putte den i din Kamin,
Som er et heelt usikkert Skrin -
Ei for at redde Poesien,
Hvorpaa mig ligger liden Magt;
Men - der var en Qvittering i 'en;
Derfor forvar mig den, som sagt!